

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
šeštadienio popietinė sesija, 2008 m. balandžio 5 d.

Įgykite liudijimą apie Dievą Tėvą, Jo Sūnų Jėzų Kristų ir Šventąją Dvasią

Vyresnysis Robertas D. Heilsas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Kas buvo atskleista man, gali būti Šventosios Dvasios atskleista ir jums pagal jūsų paklusnumą ir norus.

Aš, kaip ir jūs, esu dėkingas galėdamas dalyvauti iškilmingame susirinkime. Bet pamaniau, kad galiu šiek tiek pamokyti ir pasitarnauti. Kai iškilmingame susirinkime pakėlėme savo rankas, tai buvo ne tik balsavimas, kuriuo asmeniškai išipareigojome, netgi sudarėme sandorą, palaikyti bei remti įstatymus, apeigas, įsakymus ir Dievo pranašą prezidentą Tomą S. Monsoną. Esu labai dėkingas galėdamas dalyvauti kartu su jumis ir pakelti savo ranką.

Mano broliai ir seserys, per praėjusius kelis mėnesius patyriau nuolankumą ugdantį įvykį, suteikusį man galimybę su dėkingumu apmąstyti gyvenimo dovaną. Visa tai patirdamas aš nuolat apmąščiau savo liudijimą apie Dievą, mūsų Amžinąjį Tėvą, ir Jo vyriausiąjį Sūnų, mūsų Gelbėtoją bei Išpirkėją Jėzų Kristų, ir kaip įgijau tą savo liudijimą apie Tėvą ir Sūnų.

Visų religijų bei įsitikinimų žmonės visame pasaulyje siekia ir stengiasi sužinoti „Kas yra Dievas?“ „Koks Jo ryšys su Jėzumi Kristumi?“ bei „Kas mus sieja su Jais?“

Užtikrintai žinau, kad mūsų Dangišskasis Tėvas ir Jėzus Kristus gyvena. Apmokėjimas yra realus. Dievas Tėvas ir Jėzus Kristus yra atskiros, nemirtingos esybės. Jie pažįsta mus asmeniškai, ir Jie girdi bei atsako mūsų nuoširdžias maldas. Gelbėtojas liudijo Naujojo pasaulio gyventojams: „Aš liudiju apie Tėvą, ir Tėvas liudija apie mane, ir Šventoji Dvasia liudija apie Tėvą ir mane.“¹ Šventoji Dvasia paliudijo man, jog tai tiesa.

Mano liudijimas užgimė mano jaunystėje, kai mažiau apie trylika pranašiškų teiginių, vadinamu Tikėjimo Teiginiais, kuriuos parašė Džozefas Smitas. Išmokome juos Pradinukų organizacijoje. Jie apibūdina pagrindinius sugrąžintosios Jėzaus Kristaus Evangelijos mokymus. Pirmasis iš tų teiginių skamba taip: „Mes tikime Dievą, Amžinąjį Tėvą, ir jo Sūnų Jėzų Kristų, ir Šventąją Dvasią.“²

Džozefas Smitas žinojo trijų Dievybės narių esmę iš asmeninės patirties. Būdamas keturiolikos metų jis norėjo žinoti prie kurios iš daugybės krisčioniškų bažnyčių jis turėtų prisidėti. Biblijoje, Naujojo Testamento Jokūbo laiške jis skaitė: „Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą.“³ Paklusniai meldamasis jis atsiklaupė, ir jį aplankė Dievas Tėvas bei Jo Sūnus Jėzus Kristus. Jis aprašė juos kaip „dvi Asmenybes, kurių skaistumo ir šlovingumo neįmanoma apsaakyti, stovinčias ore virš [Džozefo]. Viena iš jų (Dievas Tėvas) kreipėsi į [jį] vardu ir tarė, rodydama į kitą: *Tai mano Mylimasis Sūnus. Jo klausyk!*“⁴

Nuo pat mano vaikystės Džozefo Smito patyrimas rodė man kelią – ir gali tai daryti mums visiems. Jaunasis pranašas sužinojo tiesą apie mūsų Dangiškąjį Tėvą ir Jo Sūnų Jėzų Kristų, kadangi siekė pažinti iš Raštų savo Dangiškojo Tėvo valią, o tada ištikimai jai pakluso.

Gelbėtojas įsteigė šį modelį ir parodė tobulą Savo pavyzdį, kaip tai užrašyta Biblijoje. Kai Jėzus buvo dvylikametis berniukas, Jo motina Marija ir žemiškasis tėvas Juozapas rado Jį mokantį šventykloje. Jėzus jų paklausė: „Argi nežinojote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“⁵ Bet Jėzus nekalbėjo apie Juozapo reikalus. Jis kalbėjo apie savo tikrojo ir Amžinojo Tėvo danguje reikalus.

Tai, kaip Dievas Tėvas keliomis progomis pristatė savo Sūnų, yra reikšminga. „Pakrikštytas Jėzus tuoj išbrido iš vandens... O balsas iš dangaus prabilo: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi.“⁶ Kitą kartą, ant Atsimainymo kalno: „O iš debesies aidėjo balsas: „Šitas mano išrinktasis Sūnus, jo klausykite!“⁷

Apsireiškusių Amerikos žemyne Jėzų Tėvas pristatė panašiai: „Stebėkite mano mylimąjį Sūnų, kuriuo aš labai patenkintas, kuriame pašlovinau savo vardą, – jo klausykite.“⁸ Ir tada, beveik po dviejų tūkstantmečių, tokie pat žodžiai buvo ištarti jaunam Džozefui Smitui: „*Tai mano Mylimasis Sūnus. Jo klausyk!*“⁹

Tai yra nepaprastai reikšminga, jog kada Dangiškasis Tėvas nori pristatyti mums savo Sūnų, Jis įsako mums klausyti – „išgirsti“ Jėzaus žodžius. Kas yra tas Jėzus? Jis su savo Tėvu dalyvavo kuriant pasaulį ir Savo Tėvo vadovaujamas buvo atsakingas už sukūrimą viso, kas yra ant žemės veido. „Ir aš sukūriau begalę pasaulių; ir juos taip pat sukūriau savo paties tikslui; ir aš juos sukūriau Sūnumi, kuris yra mano Viengimis.“¹⁰ Jėzus Kristus yra Tėvo Viengimis kūne. Jėzus – mūsų Tarpininkas pas Tėvą. Jis – Gelbėtojas, paguldęs savo gyvybę dėl mūsų ir ginantis mūsų bylą prieš Tėvą. Todėl mes meldžiamės Dangiškajam Tėvui Jo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, vardu. Jėzus, Sūnus, yra ne ta pati esybė, kaip Jo Tėvas, bet Jis yra *kaip* Jo Tėvas. Jis irgi šlovinga esybė, turinti galią bei valdžią.

Man teikia nemažai informacijos ir labai jaudina tai, kaip Jėzus kalba su savo Tėvu. Savo didingoje užtariamojoje maldoje, užrašytoje Biblijoje, Jono knygoje, Jėzus visiškai aiškiai patvirtina esąs Sūnus. Įsiklausykite į Jo žodžius, kai Jis praneša apie paklusnų savo žemiškosios misijos įvykdymą savo Tėvui Danguje:

„Aš tave pašlovinau žemėje, atlikdamas darbą, kurį buvai man davęs nuveikti...

Tavo man patikėtus žodžius aš perdaviau jiems [mokiniams], o jie... įtikėjo, kad esi mane siuntęs...

Kaip tu esi mane atsiuntęs į pasaulį, taip ir aš juos pasiunčiau į pasaulį...

Ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs, aš perdaviau jiems, kad jie būtų viena, kaip mes esame viena.“¹¹

Gelbėtojo tarnystės metu mokiniai tikrai tapo viena, bet ne fiziniiais kūnais. Jie tapo viena per tikslo ir meilės vienybę. Apie tokį Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vienumą ir kalbama Raštuose. Jie irgi yra atskiros esybės, bet jie vieningi tikslu, savo meile mums ir darbu, kurį Jie dėl mūsų vykdo.

Gelbėtojas taip pat meldė:

„Tėve, pašlovink mane... ta šlove, kurią esu pas tave turėjęs dar prieš atsirandant pasauliui...
...kad pasaulis pažintų, jog tu esi mane siuntęs ir juos myli taip, kaip mane mylėjai.
...nes pamilai mane prieš pasaulio įkūrimą.“¹²

Ak, kaip Jėzus norėjo, kad mes pažintume Tėvą, kaip Jis pažino. Jis meldėsi:

„Teisingasis Tėve, pasaulis tavęs nepažino, o aš tave pažinau. Ir šitie [mokiniai] pažino, jog tu mane atsiuntei.

Aš paskelbiau jiems tavo vardą ir dar skelbsiu, kad meilė, kuria mane pamilai, būtų juose ir aš būčiau juose.“¹³

Jėzus išreiškė didelę meilę pasirinkusiems sekti Juo, melddamasis, kad jie būtų saugomi: „Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad apsaugotum juos nuo piktojo.“¹⁴ Jis meldėsi už mus, broliai ir seserys.

O tada mūsų Gelbėtojas švelniai paprašė, kad jie, turėdamas omenyje mus, vėl būtų su Juo: „Tėve, aš noriu, kad tavo man pavestieji būtų su manimi ten, kur ir aš.“¹⁵

Ruošdamasis apmokančiajai aukai Jėzus meldėsi savo Tėvui Getsemanės sode, kai paėmė ant savęs visos žmonijos nuodėmes, sielvartus ir kančias. Per tas vienumos valandas Jis vėl aiškiai sakė, kad vykdo ne savo paties darbą. Jis meldėsi: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu!“¹⁶ Šią kritiškiausią Jam ir visiems mums akimirką, Jis nekalbėjo pats su savimi ir nesirėmė savo paties stiprybe. Jis šaukėsi savo Tėvo, Visagalio Dievo, kad Jį palaikytų ir leistų įvykdyti Tėvo valią; ir Jo Tėvas pasiuntė angelą „iš dangaus ir Jį sustiprino“¹⁷. Man taip patinka ta meilė, kuria Tėvas myli savo Sūnų ir visus mus.

Nuo tada, kai dar nebuvo įkurtas pasaulis, iki paskutinių akimirkų ant kryžiaus Gelbėtojas buvo savo Tėvo reikaluose. Jis atliko darbą, kurį buvo pasiūstas nuveikti. Todėl mes nespėliojam, su kuo jis kalbėjosi, kai ant kryžiaus tarė: „Atlikta“¹⁸, ir „galingu balsu sušuko: „Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią.“ Ir su tais žodžiais numirė“¹⁹. Mes žinome, jis meldėsi savo Dangiškajam Tėvui.

Liudiju, kad mūsų Gelbėtojas gyvas! Jis – Tėvo Viengimis, ir Jis sugrįš į šią žemę viešpatauti. Jis yra Jėzus Kristus, Izraelio Šventasis, „pilnas malonės, gailestingumo ir tiesos... Ir štai jis yra tas, kuris ateina paimti pasaulio nuodėmes, taip, nuodėmes kiekvieno žmogaus, kuris tvirtai tiki jo vardą“²⁰. Jis tiesiogine prasme yra Dievo Sūnus, trečią dieną prisikėlęs iš mirusiųjų ir įgyvendinęs visų, ateisiančių į šią žemę, prisikėlimo realumą. Taip pat liudiju, kad Dievas, mūsų Amžinasis Tėvas, gyvas ir visus mus myli, nes esame Jo vaikai. Jo meilė tokia didelė, kad Jis pasiuntė į pasaulį savo Viengimį Sūnų, kad „kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“²¹.

Kaip Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalas, liudiju, kad tai, kas yra Raštuose, ir kas Šventąją Dvasia buvo atskleista man ir gali būti atskleista jums, yra tiesa. Tai bus atskleista jums pagal jūsų paklusnumą ir norus. Savo mirtingosios tarnystės metu Gelbėtojas mokė mus šios didžios, visiems mums pritaikomos tiesos: „Ko tik prašysite Tėvą mano vardu, kas teisinga, tikėdami, kad gausite, štai, tai bus jums duota.“²² Liudiju, jog tai žinau, ir užtikrintai žinau, jog tai, apie ką kalbėjau, yra tikra. Meldžiu, kad siektumėte tokio pat užtikrinimo, Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. 3 Nefio 11:32.
2. Tikėjimo Teiginiai, 1:1.
3. Jokūbo 1:5.
4. Džozefas Smitas–Istorija 1:17.
5. Luko 2:49.
6. Mato 3:16–17.
7. Luko 9:35.
8. 3 Nefio 11:7.
9. Džozefas Smitas–Istorija 1:17.
10. Mozės 1:33.
11. Jono 17:4, 8, 18, 22.
12. Jono 17:5, 23–24.
13. Jono 17:25–26.
14. Jono 17:15.
15. Jono 17:24.
16. Mato 26:39.
17. Luko 22:43.
18. Jono 19:30.
19. Luko 23:46.
20. Almos 5:48.
21. Jono 3:16.
22. 3 Nefio 18:20.